

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

*Anders leven
door ieder mens te eren*

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtegoed van onze gemeenschap.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerpbureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: De Toekomst Hilversum

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Rachelle van Andel, Erik Borgman, Veerle Jager, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Emma van der Sloot, Suraya Somers

Aan dit nummer werkten mee: Guido van Belle, Marie Hansen-Couturier, Frits ter Kuile, Margreet, Milad, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Helene Timmers, Martina Wesselius

Beeld: Sharon Brogan CC (p.4), Eric Driessen (p.12), Thomas Hawk CC (p.14), Van Kooten Architectuur (p.20), Roelant Meijer (p.6,7,8,17,19, 24), Nazrina Rodjan (p.3). Fotograaf cover onbekend

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt vijf maal per jaar, in een oplage van 7.000 per editie.
Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer', straat + huisnummer, postcode en plaats.

In dit nummer

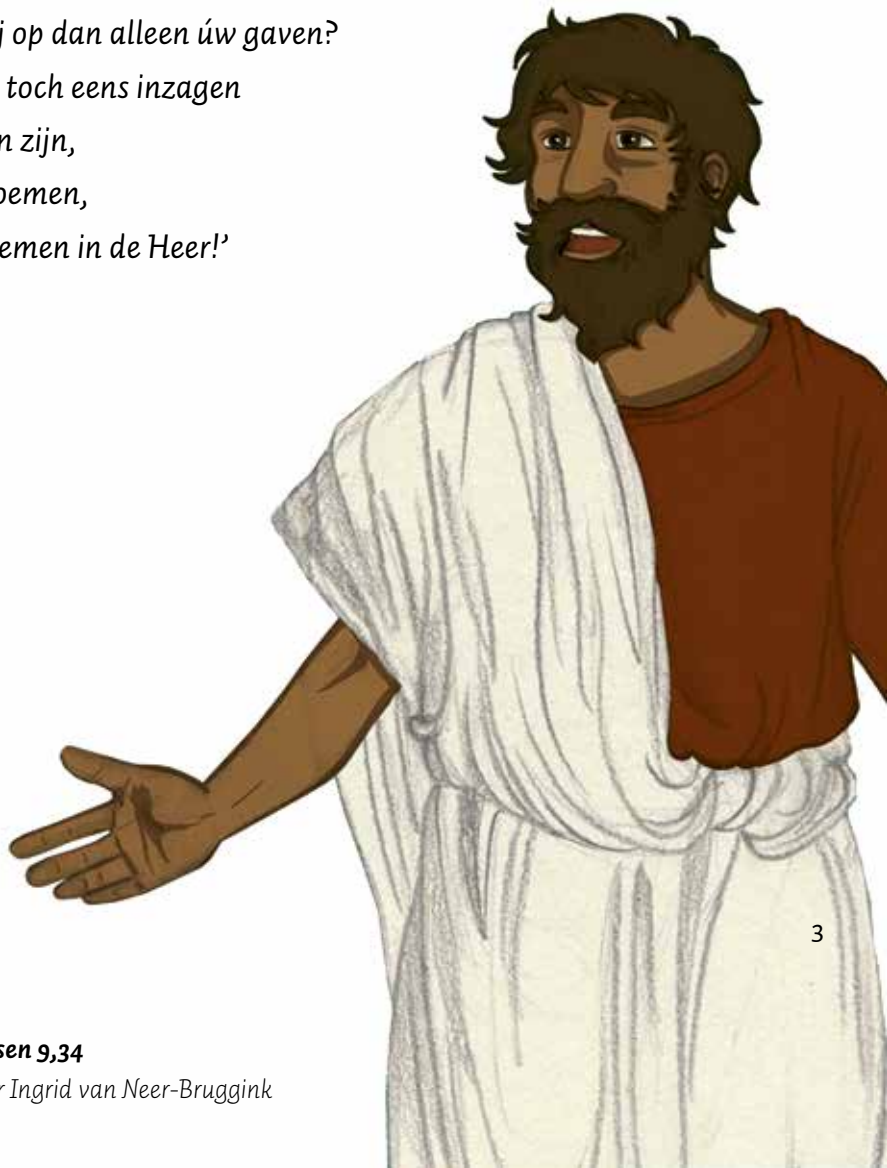
- 3 **Een goed begin met Augustinus**
- Ingrid van Neer-Bruggink
- 5 **Anders leven** - het thema toegelicht
- 6 **Onderweg** - Mariella Oberndorff en Helene Timmers
- 8 **In gesprek met Guido Van Belle**
- Veerle Jager en Suraya Somers
- 12 **Kloosterpost** - nieuws uit eigen huis
- 15 **'Niemand heeft ooit het eigen lichaam gehaat'**
- Erik Borgman
- 17 **Zing!** - Marie Hansen-Couturier
- 18 **Ondersteun het Jeannette Noëlhuis** - Milad
- 19 **Anderzijds** - Evelien Plaisier
- 20 **Ruimte die spreekt** - Marie Madeleine Maas
- 22 **Gastenboek** - Margreet
- 24 **Op de koffie met Martina Wesselius**
- Evelien Plaisier

Stad Gods wordt verzonden in suikerrietfolie, gemaakt uit 80% hernieuwbare bron en CO2-neutraal geproduceerd. De verpakking kan volledig gerecycled worden als u het bij plastic afval scheidt.

Op de cover: Graffiti geïnspireerd door Banksy: hoop en liefde en het verlangen dan wel het verlies lijken binnen handbereik te liggen

Een goed begin met Augustinus

'Wee het leven van de mensen, hoe prijzenswaardig ook,
als U het gaat onderzoeken zonder uw barmhartigheid!
Omdat U onze fouten niet streng onderzoekt,
hopen we met vertrouwen op een plaats bij U.
Trouwens, als iemand zijn ware verdiensten voor U opsomt,
wat anders somt hij op dan alleen úw gaven?
Ach, als de mensen toch eens inzagen
dat ze maar mensen zijn,
en als iemand wil roemen,
dat hij dan moet roemen in de Heer!'

**WE ALL HAVE
STORIES
WE'LL NEVER TELL.**

**BUT IT'S
TIME TO
ACKNOWLEDGE**

MeToo

Poster van de #metoo beweging, die zich uitspreekt tegen seksuele intimidatie, lastigvallen en aanranden in situaties van machtsongelijkheid
Foto: Sharon Brogan CC

Het is een veelgehoorde verzuchting: 'Het moet toch anders kunnen!'

De aarde niet uitbuiten, maar leven in verbondenheid met de hele schepping. Elkaar niet behandelen als concurrenten of tegenstanders, maar alle mensen zien als familie. Onszelf niet uitputten, maar vertrouwen dat we gedragen worden. Het kloosterleven wil laten zien dat anders leven inderdaad mogelijk is.

Anders leven ... door ieder mens te eren

Vaak voelen mensen zich niet gezien. Er wordt gekeken naar wat ze te bieden hebben, er wordt gebruik gemaakt van wat ze kunnen en wat ze produceren, er worden eisen aan ze gesteld en ze worden in hokjes ingedeeld. Wie zij echt zijn, wat ze drijft en bezighoudt, hun inzet en hun worstelingen: niemand lijkt er belang in te stellen. Kloosterlingen leggen een gelofte van kuisheid af. Kuisheid betekent niet allereerst dat je geen seks hebt. Kuisheid betekent dat je mensen niet reduceert en gebruikt. Zij zijn geen meer of minder aantrekkelijk lichaam. Hun belang valt niet samen met wat je aan ze hebt. Hun waarde ligt niet in wat zij bijdragen aan de economie. Mensen zijn een mysterie en verwijzen naar God als mysterie. Dat mysterie vraagt erom te worden gekoesterd en geëerd.

Bij het beeld in dit nummer

Elkaar zien als waardevolle allesomvattende schepsels in plaats van elkaar te gebruiken is niet alleen een religieuze opdracht, maar ook een zeer actuele noodkreet, zoals we hier zien op posters en muurschilderingen van kunstenaars en activisten in de #metoo beweging of bij #blacklivematters. Laten wij aan hun oproep gehoor geven. (RM)

Onderweg

Briefwisseling tussen
Helene en Mariella

Ha Mariella,

Wat zou ik graag weer naar Casella komen om een van jullie stiltevieringen mee te maken! Wanneer ik alleen ben vind ik het veel te moeilijk om een kaars aan te steken en de stilte op te zoeken. Als ik het samen met jullie kan doen gaat het haast vanzelf. Het scheelt zoveel om dingen samen te doen!

Het is moeilijk voor te stellen dat we alweer meer dan een jaar met corona leven. Ik werk al een jaar thuis. Colleges volg ik online. Ik zie mensen via Zoom, maar ik ben heel voorzichtig met mensen 'in het echt' te ontmoeten. Mijn familie zie ik ook weinig. Mijn ouders horen bij de 'risicogroep' (wat heb ik een hekel aan dat woord!) en dus kijken we goed uit. In het najaar losten we het op door samen te gaan wandelen in het bos, maar dat zit er nu ook even niet in.

Samenzijn zonder op te hoeven letten en samen eten met vrienden: dat mis ik. Toch leven we in een bijzondere tijd. Mijn wereld is weliswaar veel kleiner geworden, maar toch gebeuren er hoopvolle dingen. Er zijn bijna geen files,

er vliegen bijna geen vliegtuigen. De lucht is veel schoner geworden. Voor mijn

*We komen er samen
doorheen: dat idee*

gevoel is er ook meer saamhorigheid. We komen er samen doorheen: dat idee. We zijn even stilgezet en kunnen opnieuw nadenken over wat ons leven nu echt de moeite waard maakt. Wat zou ik mee willen nemen van deze tijd? Daar ben ik nu over aan het nadenken.

En jij? Wat zou jij vanuit Casella aan ons willen meegeven voor het nieuwe normaal dat straks komt?

Groetjes, Helene

Helene Timmers is als geassocieerd lid met Casella verbonden. Ze woont met haar partner in Utrecht, werkt als webredacteur bij het RIVM en studeert Geestelijke Verzorging.

Hoi Helene,

Spontaan komt bij me op: we hebben een andere kijk op elkaar gekregen. De ervaring heeft ons geleerd dat iedereen op de een of andere manier lijdt onder de huidige omstandigheden en dat omzien naar elkaar het enige is wat ertoe doet. Ik hoorde hoe een goede vriendin van ons met haar buurvrouw, na de zoveelste persconferentie met nieuwe beperkingen, voor de hele straat appeltaart heeft gebakken. Ja, voor 63 mensen! En zo zijn er veel meer voorbeelden. Wat een creativiteit van aandacht en zorg.

Als zusters hebben wij toewijding en trouw beloofd aan God en aan mensen. Voor mij houdt deze gelofte in dat ik trouw wil zijn aan mijn medezusters op de eerste plaats, maar ook aan onze vrienden, aan onze gasten, mensen die ik mag ontmoeten. Ik ga een relatie aan. Nee, niet met één persoon, maar wij gaan een relatie aan met elkaar. Liefde, vriendschap, steun, hulp en bemoediging moeten niet alleen mooie woorden zijn, maar worden omgezet in daden. Ik kan dit niet zonder mijn medezusters, ik word door hen gezien.

*Niet met één persoon,
maar wij gaan een relatie
aan met elkaar*

Daar mag ik op vertrouwen. Samen, als één grote gemeenschap, worden wij uitgedaagd om plekken te creëren die een warm welkom geven. Wat kijken we ernaar uit om weer zo'n plek voor jonge mensen te mogen zijn! De dag zal komen dat we ons weer vrij kunnen bewegen. Een mooie droom? We hebben laten zien dat we veel kunnen. Laten we dit volhouden. Liever gezegd: Laten we het blijven doen!

Wat vind je? Het nieuwe normaal is normaal, maar nieuw? Of gaan wij anders kijken?

Lieve groet, Mariella

Mariella Oberndorf is algemeen overste van de zusters Augustinessen van Sint Monica. Ze woont in klooster Casella.

*Belijdenissen van
een trappist*

In gesprek met broeder Guido van Belle

Veerle Jager en Suraya Somers

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters en daarbuiten. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek dat zelfs een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Guido Van Belle, overste en abt van Abdij Maria Toevlucht in Zundert. Guido wordt van tijd tot tijd betrokken bij persoonlijke gesprekken met de bewoners van Casella.

Met een achtergrond als maatschappelijk werker werd Guido Van Belle 26 jaar geleden monnik in Zundert. Hij is nu vier jaar overste en sinds oktober abt van de Abdij Maria Toevlucht. Hij woont hier met negen andere monniken (van vijftig tot negentig jaar). Naast zijn functie als abt bekleedt Guido nog meerdere rollen, waaronder kleermaker, bibliothecaris, novicemeester en imker. Daarnaast was hij tot oktober 2017 beschikbaar als psychotherapeut voor bezoekers van de abdij. Tijdens het online gesprek benadrukt Guido steeds dat de uitspraken van Augustinus hoge idealen omvatten waarvoor je een mensenleven nodig hebt om deze minimaal te realiseren.

Citaat 1: Wanneer je in een gemeenschap gaat leven, richt je liefde zich op het leven in gemeenschap. Je zoekt niet meer je eigen belang maar je dient de belangen van Jezus Christus.

‘Dat is natuurlijk mooi, maar begin er maar eens aan, je leven te richten op een gemeenschap. Dit is tegenstrijdig met onze opvoeding, waarin we leren op te komen voor onze eigen belangen. We zijn mensen van vlees en bloed die dingen leren door vallen en opstaan, en zijn uiteindelijk een mensenleven lang bezig met het realiseren van dit ideaal. Je bent jaren bezig met het ontdekken van je eigen belangen en het ombuigen hiervan naar gemeenschappelijke belangen. Een gemeenschapsleven kun je daarom ook beschouwen als een oefenschool. Je hoeft niet perfect te zijn. Zeker van een beginneling wordt nogal wat gevraagd. Je moet in de groep groeien en tegelijkertijd met jezelf leren omgaan. Wie ben ik en hoe kan ik vrij worden van alles wat ik in mijn rugzak heb? Je komt allereerst jezelf ontzettend tegen, zeker in een contemplatieve gemeenschap zoals de onze. We leven, wonen en werken immers op één plek.

Wat mensen buiten een gemeenschap hiervan kunnen meenemen in hun eigen leven zijn stilte en leegte, twee grote taboes in onze moderne samenleving. De stilte en leegte moeten altijd worden opgevuld, terwijl het heel belangrijk is om tijd te nemen voor 'niks'. En tijd nemen doe je door in stilte te gaan. Al is dat maar door vijf minuten per dag even te gaan zitten en bewust te worden van bijvoorbeeld je ademhaling.'

Citaat 2: Wat verstoort de onderlinge liefde? Een geest die gericht is op zichzelf en bedacht op zijn eigen voordeel.

'Als je voornamelijk bezig bent met je eigen ik, je eigen voordeel en je eigen ego, verstoort dit het gemeenschapsleven. Ook als je puur uit bent op je eigen gemakzucht kom je niet ver en zul je jezelf alleen maar isoleren. Door je bewust te worden van je eigen ego, dat in de meeste gevallen nogal groot is, graag op de voorgrond staat en de controle heeft, kun je dit opzij zetten. Een van de dingen die je moet leren is het loslaten van de controle over jezelf. Ik kan bijvoorbeeld niet in mijn eentje aan het roer staan van het 'gemeenschaps-schip', wij moeten dat met tien man doen. We

moeten leren niet te oordelen, noch over onszelf, noch over de ander, maar vooral niet over onszelf. Tijdens het oordelen over onszelf zijn we namelijk weer bezig met die controle en dan gaan we op de stoel van God zitten.

We vergeten onszelf te vaak

Als je het lastig vindt om mild voor jezelf te zijn, bedenk dan dat je een kind van God bent. Als God van jou houdt, dan kan jij ook van jezelf houden. Door mild en liefdevol te zijn voor jezelf en al je beschadigingen die je tot mens maken, kan je dat ook voor de ander zijn. God vertelt hier ook over in de Bijbel: wanneer een man vraagt wat hij moet doen om het eeuwige leven te verwerven, antwoordt Jezus: 'De Heer uw God beminnen en de naaste als uzelf'. We vergeten onszelf te vaak. We zetten onszelf helemaal achteraan, maar het begint juist bij jezelf: jezelf met een milde blik bekijken, voor de spiegel staan en jezelf graag zien. Kritiek, oordelen, hard zijn voor elkaar en eisen, dat verstoort de onderlinge liefde.'

Ik ben iets verschuldigd aan de wereldburgers en niet alleen aan God

Citaat 3: Voor je geweten hoef je alleen aan God rekenschap af te leggen. Het enige wat je elkaar schuldig bent is de onderlinge liefde.

'Als broeders moeten we elkaar graag blijven zien, ondanks alle moeilijke karakters, alle verledens, beschadigingen, verschillende eigenschappen. Dat is de moeilijkste opdracht, maar tegelijkertijd ook één van de mooiste vind ik. Wij kennen elkaar van top tot teen, dus ook elkaars sterke en minder sterke punten. Het respecteren van elkaars zwaktes is misschien wel de mooiste vorm van liefde. Doordat je elkaar zo goed kent is het soms aanlokkelijk om de ander in zijn zwakte te pakken en uit de tent te lokken. Toch is het goed om bewust te blijven van het respect voor de ander, aangezien ook hij een kind van God is. Daar staat of valt broederliefde mee, en eigenlijk geldt dit voor alle andere soorten relaties.

Met het eerste gedeelte van het citaat ben ik het echter niet volledig eens. Voor mijn geweten heb ik ook rekenschap af te leggen aan de broeders en aan de wereld, ecologisch gezien. Hoe groot is de voetafdruk die ik achterlaat?

Ik ben iets verschuldigd aan de wereldburgers en niet alleen aan God. Daarom zijn we binnen de gemeenschap erg milieubewust bezig, vooral op het gebied van energie. We doen aan afval scheiden, denken na over zonnepanelen en hebben het gehele domein ontdaan van asbest. Daarnaast is het domein in beheer van Natuurmonumenten. Wij wonen hier in een paradijs, omringd door natuurgebieden en we moeten ons steentje hier aan bijdragen.

Als laatste wil ik graag het volgende nog delen voor we afsluiten: Ik zou het een fantastisch idee vinden als jonge mensen voor een langere tijd meelevens in een gemeenschap, abdij of klooster. Niet om in te treden, maar om iets van de spiritualiteit op te pikken waar ze de rest van hun leven mee verder kunnen en om de rijkdom van het religieuze gemeenschapsleven te ervaren. Deze ervaringen zijn momenteel aan het wegebben in onze samenleving en ik zou het mooi vinden om jongeren te bereiken en te inspireren om voor langere tijd mee te leven in een gemeenschap zoals de onze. Dus zie dit vooral als uitnodiging!

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Afscheid

Zeven zusters hebben, als laatste bewoners, afscheid genomen van Witven in Someren. Op 22 januari werden ze uitgezwaaid. Voorafgaand aan de laatste dagen zaten de zusters verschillende keren in quarantaine en mochten de andere zusters niet komen om de verhuizing voor te bereiden. Met hulp van het huis en goede vrijwilligers die voor afvoer van de spullen zorgden, is alles toch op tijd gelukt. Zo was er op de dag van het echte afscheid ruimte voor spektakel. Ook voor het personeel was er een afscheid georganiseerd. Alle verzorgers en ondersteunde diensten kwamen langs in auto's door een poort van ballonnen met op verschillende punten een dankbetuiging in de vorm van taart, bloemen en bonnen. De volgende dag namen de zusters zelf afscheid, voor de met ballonnen versierde ingang. Een mooie afsluiting van een stuk geschiedenis! (MM)

Welkom

Na het afscheid van Someren werden de zusters welkom geheten bij het Fraterhuis St.-Jozef in De Bilt. Een veelbewogen dag! Nu raken de zeven zusters er steeds meer thuis. Ze waarderen de religieuze sfeer in het huis en de contacten met de andere religieuzen. Er is gezamenlijke aandacht voor gebed en andere activiteiten. De mantelzorgers uit Utrecht en Hilversum zijn heel wat minder reistijd kwijt en kunnen de zusters daardoor vaker opzoeken. Fraters, bedankt voor jullie gastvrijheid! (MM)

Judith Beijloos

Tilburg 25 december 1923

Someren 3 januari 2021

Onze zuster Judith, Alice voor haar familie, was een originele en muzikale vrouw. Ze kwam uit een gezin met acht kinderen en hielp haar moeder tot ze in 1947 intrad bij de augustinessen. Na de dood van haar ouders werd Judith de spil van de familie. Judith was verdienstelijk als organiste in Utrecht, waar ze gewoond heeft tot ze verhuisde naar Someren. Met haar accordeon bracht ze gezelligheid en maakte spitse liedjes en gedichten. Ze waardeerde als dichter vooral Guido Gezelle. Zijn gedichten maakten haar rustig. Naast de taken binnen het klooster heeft Judith veel kunnen betekenen voor jongeren in justitiële inrichtingen waar zij de pastorale zorg voor had. Ze luisterde intens naar hun levensverhalen. Verder zorgde Judith voor dak- en thuislozen die kwamen om brood en een luisterend oor. Later zette Judith haar activiteiten voort in het Catharijnehuis, een dagopvang voor daklozen. Van deze Judith hebben we langzamerhand afscheid moeten nemen. Ze kreeg liefdevolle verzorging in de Eegelshoeve in Someren. Bedankt Judith voor de lieve mens die je was!

Antoine Leechburch Auwers

's Gravenhage 3 juni 1924

De Bilt 19 januari 2021

Antoine is geboren en getogen in Den Haag. Zij was slechthorend en dat heeft invloed gehad op haar hele leven. Door haar vasthoudendheid is zij naailerares geworden. Daarmee is ze in het klooster haar kloosterzusters van dienst geweest. De heilige Antonius nam in het gezin waar ze opgroeide een grote plaats in; zij koos hem als patroon. Ze had haar eigen 'club van boven' waar ook Theresia van Lisieux en Augustinus en Monica bij hoorden. In 1959 trad Antoine in bij de augustinessen. In 1967 verhuisde ze naar Arnouville-lès-Gonesse, ons toenmalige klooster in Frankrijk. Daar kon ze veel betekenen met de distributie van kleding aan Portugese immigranten en een club voor de kinderen uit de buurt. Terug in Hilversum hielp zij mee in het atelier van zuster Marie-José. Ze maakte in opdracht een Antoniusbeeld. Daar was ze trots op. Haar laatste levensjaren bracht Antoine door in het gastvrije Fraterhuis in De Bilt. Nu is Antoine ingegaan in de vrede van het Vaderhuis en hoort zij bij 'de club van boven'!

Poster van de #blacklivesmatter beweging, die oproept tot
een gelijkwaardige behandeling en het stoppen van (institutioneel) racisme
Foto: Thomas Hawk CC

BLACK LIVES MATTER

‘Niemand heeft ooit het eigen lichaam gehaat’

(Efeziërs 5,29)

Erik Borgman

Als je de veertig dagen voor Pasen geen alcohol drinkt, is dat niet in tegenspraak met vers 15 van Psalm 104, waar de wijn geprezen wordt omdat die het hart van de mens verheugt. Sober leven betekent niet dat bezit verkeerd is: het gaat erom het weer als geschenk te ervaren. Net zomin zegt een kloosterling, die belooft zich niet aan een partner te binden en geen seks te hebben, dat seks verkeerd is. Zij of hij is geroepen te verbeelden waar het in het leven en ook in de seksualiteit om gaat: elkaar in alles te eren en hoog te houden. Dat lukt lang niet altijd, zoals het niet-celibatairen vaak niet lukt de wederzijdse liefde zichtbaar te maken. Maar het blijft de inzet.

Liefde en hartstocht

Dat seks een geschenk is en niet nodig, dat gelooft onze cultuur niet. De Franse dominicaan Henri-Dominique Lacordaire (1802-1861) legde het belang van het celibaat voor kloosterlingen uit door te verwijzen naar beroepen waarin mensen niet mochten trouwen. Dat waren er in de negentiende eeuw heel wat: van dienstmeisje en huisknecht, via soldaat en jachttopziener, tot huisleraar en professor aan sommige universiteiten. Velen konden

niet trouwen omdat ze financieel geen huishouden konden voeren. De vrijwillig ongehuwden waren met hen solidair, meende Lacordaire. In onze tijd geldt seks bijna als mensenrecht. Het blijkt moeilijk uit te leggen waarom je van dat recht zou afzien. Kloosterlingen worden daarop ook het meest bevraagd: een leven zonder seks!? Waarom doe je jezelf dat aan? Misschien wel mede vanwege deze reactie. Om duidelijk te maken dat seks

Controleverlies maakt kwetsbaar

geen noodzaak is of verplichting, maar een gave. De kerk noemt seks zelfs wederzijdse zelfgave. Dat kun je een wel erg verheven aanduiding vinden voor een activiteit die toch vooral wordt aangejaagd door lichamelijke hartstocht. Augustinus had zo zijn aarzelingen tegenover seks, precies omdat mensen tijdens het vrijen de controle over zichzelf kwijtrafen. Controleverlies maakt

Gedragen door de liefde is de hartstocht hemels

kwetsbaar. De controle durven verliezen vraagt vertrouwen dat er geen misbruik van gemaakt wordt en betekent overgave aan de liefde van de ander. Je vertrouwt elkaar je lichaam toe.

In dienst van de gerechtigheid

De apostel Paulus schrijft aan de christenen van Efese dat geliefden voor elkaar behoren te zorgen als voor hun eigen lichaam. 'Niemand heeft ooit zijn eigen lichaam gehaat, maar voedt en koestert het' (Efeziërs 5,28-29). Er is dus niets mis met seksueel genot, maar het gaat niet aan elkaar te behandelen als instrumenten om de eigen lusten te bevredigen. Er is altijd de dreiging dat wij elkaar gebruiken. Wij buiten mensen uit door ze voor een hongerloon te laten werken, we verachten ze door onverschillig te zijn voor de moeilijke omstandigheden, we minachten ze door niet te horen wat ze te zeggen hebben. Maar we gebruiken mensen ook als wij niet zien dat zij in zichzelf waarde en waardigheid hebben, als we ze uitsluitend beschouwen als al dan niet bijdragend aan mijn rijkdom, mijn comfort of mijn genoegen. We gebruiken mensen als we hun lichaam alleen zien als al dan niet een

lust voor mijn oog en hun lichaamsdelen als al dan niet mijn begeerte opwekkend. 'Liefde is sterk als de dood', zegt het Bijbelse Hooglied (8,6), om daar meteen op te laten volgen: 'hard als de hel is de hartstocht'. Gedragen door de liefde is de hartstocht tegen alles opgewassen en is zij hemels. Ervan losgemaakt dreigt het geweld. Dat is het gelijk van Augustinus: seksualiteit is spelen met vuur. Maar waarachtig celibaat is vormgeving van seksualiteit, geen ontkennen ervan. Mensen zijn seksuele wezens en kunnen dus niet anders dan met vuur spelen. De meesten van ons in een gezamenlijk bed, maar celibatairen net zo goed. Zij herinneren aan het belang de hartstocht verbonden te houden met liefde en elkaar in alles te eren. Stel je ledenmaten als werktuigen in dienst van de gerechtigheid, schrijft Paulus (Romeinen 6,13). *Alle ledenmaten.*

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Marie Hansen-Couturier

Benedictus Dominus Deus

♩ = 100

Solo

Be - ne - di - ctus Do - mi - nus De - us

Tutti

Be - ne - di - ctus Do - mi - nus De - us, Be - ne - di - ctus Do - mi - nus
Be - ne - di - ctus Do - mi - nus De - us, Be - ne -
De - us qui - a vi - si - ta - vit et re - de - mit po - pu - lum
di - ctus qui - a vi - si - ta - vit et re - de - mit po - pu - lum

su - um. O O

su - um. O O

Tekst en muziek: Taizé

Al bij de eerste tonen van dit lied krijg ik zin om mee te zingen en te dansen. ‘Benedictus dominus deus’: geprezen zij de Eeuwige die omziet naar ons en ons bevrijdt. Kunnen wij, kan ik, vanuit dat vertrouwen leven? Wat doet dat vertrouwen met mijn kijk op het leven en mijn houding ten opzichte van anderen? De momenten waarop ik zo vanuit vertrouwen in het leven kan staan, zijn zeldzaam maar des te meer kostbaar. Ze laten me zien: het kán anders. En daar word ik minstens zo vrolijk van als van dit lied.

Marie Hansen-Couturier woont in Utrecht, gaat graag als gastvoorganger voor in kerkdiensten en werkt als promovenda systematische theologie aan de Protestantse Theologische Universiteit. Ze is regelmatig bij Casella te gast geweest.

Een thuis voor Milad

Frits ter Kuile

‘Ik ben Milad. Ik ben in Iran bekeerd tot Jezus. Dat is verboden. Wat ik na mijn bekering heb meegemaakt heeft mijn geloof verdiept. In 2015 vluchtte ik naar Nederland. Ik heb nog steeds geen status omdat de IND van sommigen wel en van sommigen niet accepteert dat ze gelovig zijn. De afgelopen vijf jaar heb ik Nederlands geleerd en vervolgens heb ik met steun van het UAF een schakeljaar gedaan waarna ik ben toegelaten tot de Vrije Universiteit.

Het Noëlhuis biedt niet alleen een dak en een bed. Het is een gemeenschap. We doen de huishouding samen en zo leer ik hoe wij elkaar kunnen helpen en gelijk kunnen zijn. Er komt een tijd dat ik een status en mijn eigen huis heb en dan kan ik daar gastvrij leven zoals ik hier heb geleerd. Daarnaast biedt deze plek mij de mogelijkheid om te studeren, om mezelf te ontwikkelen en een beter mens te worden voor de maatschappij. Er zijn te weinig plekken als het Noëlhuis.’

Het Jeannette Noëlhuis is een leefgemeenschap in Amsterdam Zuidoost, waarin zowel mensen met als mensen zonder papieren wonen. Hun levensstijl is gebaseerd op eenvoud, gastvrijheid, gebed en directe actie voor een betere samenleving. De zusters hebben al vanaf het ontstaan van het huis grote sympathie voor hun werk. Dit jaar ondersteunen we hen met de giften van Stad Gods, voor basale benodigdheden van tuinmateriaal tot shampoo. Zo kan de leefgemeenschap gastvrijheid blijven bieden aan wie geen ander toevluchtsoord heeft.

*Maak uw gift over op:
NL76 INGB 0003824429*

Anderzijds

Er staat een Probleem voor de deur. Dat zie ik direct aan de versleten weekendtas in zijn hand. Het Probleem doet een beroep op het bordje ‘pastorie’ naast de deur, en vraagt of hij de Dominee mag spreken. Enigszins geamuseerd vertel ik dat hij al met de Dominee spreekt. Meteen daarna vrees ik dat hij zal vragen of hij in de pastorie mag overnachten. Gelukkig wil hij alleen maar geld voor een treinreis.

Dan wordt het verhaal steeds vreemder en verandert het Probleem langzamerhand in een mogelijke Oplichter. Ik stel vragen, want ik ben toch zeker geen Wereldvreemde Wappie-dominee? Maar ik ben natuurlijk ook weer niet de Wegkijkende Priester uit de parabel over de barmhartige Samaritaan, dus check ik reisschema’s voor hem om te kijken welke trein hij nog kan halen. En tenslotte licht ik de buurvrouw in, want anders ben ik zo’n Naïef Vrouwtje dat gedachteloos met een Wildvreemde meegaat...

Uiteindelijk stappen we samen in de auto richting het station. Ik ontdooi een beetje. We onderhandelen niet meer over problemen en oplossingen; we praten. Op het perron neem ik ontdaan afscheid. En dan dringt het tot me door. Hoe vreemd we voor elkaar zijn gebleven. Hoeveel oordelen, labels, rollen, maskers en angsten een echte ontmoeting in de weg stonden. Onthutst vraag ik me af of het ook anders had gekund. Een verhaal zonder al die ballast:

er staat een Mens voor de deur.
En een Mens doet open.

Moge het zo zijn.

Evelien Plaisier behoort tot de ‘millenials’, ofwel de ‘prestatiegeneratie’. Ze is predikant in Uitgeest-Akersloot en als gast en vrijwilliger verbonden met Casella. In Stad Gods onderzoekt ze hoe ‘anders leven’ voor haar vorm krijgt in de alledaagse werkelijkheid.

HET BAKEN

Ruimte die spreekt

Tekst: Marie Madeleine Maas

Foto: Van Kooten Architectuur

Geloof, hoop en liefde

Ik zag deze kerk en werd erdoor gegrepen. Het lijkt een oase van rust, maar links buiten beeld is een drukke verkeersader. De kerk staat dus in het centrum van het leven.

Martine van der Herberg is pionierend predikant vanuit dit kerkgebouw, het Baken in Woerden. Ze is regelmatig bij Casella te gast geweest en vertelde mij wat het gebouw voor haar gemeenschap betekent: ‘Het Baken helpt om laagdrempelig kerk te kunnen zijn, simpelweg omdat het gebouw en de inrichting nieuw, licht en minimalistisch zijn. Dat stimuleert ons tot wat we als geloofsgemeenschap willen zijn: laagdrempelig en concreet. Het gebouw geeft letterlijk ruimte om op verschillende manieren samenkomsten vorm te geven.

Zo kunnen we ook op verschillende manieren dichterbij God komen, met geloof, hoop en liefde als basis voor onszelf en als inspiratiebron en uitnodiging voor mensen die langslopen of langsrijden.’

*Gasten doen verslag van hun
verblijf in het gastenverblijf
van Casella. Deze keer:
Margreet*

Gastenboek

Maandag

Een aantal weken geleden besloten wij, mijn huisgenootje Anna en ik, midden op een drukke dag dat wij even een pauze nodig hadden van onze volle levens. 'Hoe lekker zou het zijn om een weekje even te kunnen concentreren op wat er echt toe doet?' zeiden we tegen elkaar. Een week maar één prioriteit, zonder de ruis van alledag. De keuze was daarna snel gemaakt: we gingen vijf dagen naar Casella. Dus daar zijn we: maandagmiddag, weggeplukt uit de waan van de dag, ontvangen door de rust van de Hilversumse Bossen. Wat is het hier stil! Gelijk op zoek naar actie, naar afleiding, besluiten we een lange wandeling te maken. Pas in het bos wordt het wandeltempo verlaagd, verwonderen we ons over de kleuren van de herfst, genieten we van de omgeving. Het gesprek gaat over de dagen die voor ons liggen, uitgestrekt door stilte.

We besluiten dat ons eraan over te geven de enige manier is.

Dinsdag

De stilte blijkt beangstigender dan de ruis van het dagelijks leven. De stilte omarmen wordt dinsdag mijn doel. Met dat doel voor ogen betreed ik het labyrint. Het labyrint als symbool voor de innerlijke en uiterlijke levensweg. Enerzijds de weg naar binnen, anderzijds ontmoeting met elkaar, in beiden de ontmoeting met de Ander. Gewapend met de woorden van Augustinus 'dat ik mag aanvaarden wat is, mag vertrouwen wat komt, mag loslaten wat was, op adem komen ieder moment' loop ik het labyrint. Ik probeer me over te geven aan de omgeving, de herfstkleuren, de najaarszon. Ik probeer me te bezinnen op mijn leven, mijn keuzes, prioriteiten, mijn relatie met God. Ik probeer de stilte in mijzelf te vinden, stilte te laten overheersen. Ik word afgeleid door de tuinman die vrolijk naar me zwaait.

Woensdag

Het boek waarin ik maandag ben begonnen, lees ik vandaag uit. Daarna begin ik te lezen in de tijdschriften en

boekjes die overal in het gastenverblijf te vinden zijn. De dagen krijgen langzaam een ritme: na de ochtenddienst wandelen, lezen, het labyrint lopen, en in de middag naar buiten. Gister heb ik 's middags op de fiets de omgeving verkend. Ik was op zoek naar de hei, ik belandde in een bos bij Lage Vuursche. De hei wordt ook vandaag het doel. Wederom vind ik een prachtig bos, maar geen hei.

De diensten helpen mij in mijn worsteling met de stilte. We bidden, zingen en horen over de stilte, dankbaarheid, God, liefde en ontmoeting. We worden letterlijk samen stil. Dat helpt mij om ook mijn gedachten te verstillen.

Donderdag

Tijdens onze ochtendwandeling treffen Anna en ik een schaap dat luid blatend met zijn horens vastzit in het hek. Helden die we zijn, besluiten we een van de zusters te gaan halen. Even later zijn we weer terug bij het hek, zonder zuster, maar met schaar. De schaar blijkt niet

nodig te zijn. Een paar geruststellende woorden en een handreiking zijn genoeg voor het schaap om haar weg uit het hek te vinden. Het voelt als een soort teken, een prachtig symbool: een verloren schaap in een klooster.

Die middag vind ik uiteindelijk de hei. Het is prachtig en uitgestrekt: precies zoals ik me had voorgesteld. Dat het toch op de laatste dag van ons verblijf gelukt is de hei te vinden, maakt mijn verblijf in Casella rond. Ik wandel met innerlijke rust over de uitgestrekte hei. Niet meer bang voor de stilte. Eerder benieuwd naar de ruis waarvan ik weet dat hij morgen er weer zal zijn.

Vrijdag

Met de stilte in mij ga ik vrijdagochtend de terugreis aan naar de uiterlijke wereld. We gaan de weg terug naar de ruis. Ik neem me voor terug te keren naar Casella als ik de stilte weer beangstigender vind dan de ruis.

Op de koffie met **Martina Wesselius**

Evelien Plaisier

Foto: Roelant Meijer

‘De gebedsruimte en boerderij waren n t verbouwd en weer open toen ik in september 2013 voor het eerst een Taiz viering in Casella bezocht. Ik was dat jaar naar Hilversum verhuisd en was in de buurt op zoek gegaan naar een Taiz viering. Die bezocht ik ook regelmatig in mijn vorige woonplaats. Ik was vooral onder de indruk van de luxe, de mooie afwerking en de sfeer in de gebedsruimte van Casella. Dat droeg bij aan mijn beleving van de viering, waarin ik echt stil kon worden en in die stilte God kon zoeken. Mijn maandelijkse bezoek viel natuurlijk op, en na een jaar vroegen de zusters mij voor de werkgroep Taiz . Om de beurt bereiden we als werkgroep leden een viering voor. Zelf ben ik daardoor wat meer met de organisatie bezig dan met mijn eigen beleving, maar ik vind het mooi om nu voor anderen de sfeer van verstillingsmogelijkheid te maken. Dat doe ik graag op deze plek, waar ik me welkom en thuis voel.’

